

**Nikolai Dżambazow, Bolesław  
Ginter, Barbara  
Drobniewicz, Elżbieta  
Sachse-Kozłowska, Nikolai Sirakow**

---

**Drianowski Monastyr (Bułgaria), okr.  
Grabowo**

---

Informator Archeologiczny : badania 6, 295-296

---

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Kontynuowano prace nad częściową rekonstrukcją świątyni Hatszepsut. Koncentrowały się one na następujących zagadnieniach. 1/ Prace nad rekonstrukcją portyku na trzecim tarasie świątyni. W ubiegłym sezonie rozpoczęto studia nad rekonstrukcją architrawów w południowej części portyku. W związku z tym ekspedycja w dalszym ciągu kontynuuje badania nad fragmentami architrawów. 2/ Prace nad rekonstrukcją tzw. górnego dziedzińca świątyni. 3/ Trwa nadal odbudowa ściany zachodniej powyżej trzeciego poziomu świątyni. Przystąpiono do badań nad kształtem architektonicznym części centralnej tejże ściany. 4/ Prowadzone są prace, rozpoczęte w ubiegłym sezonie, nad teoretyczną i praktyczną rekonstrukcją ściany wschodniej tzw. górnego dziedzińca świątyni.

Kontynuowano również opracowywanie materiałów pochodzących z odkrytej w latach poprzednich świątyni Totmesa III.

DRIANOWSKI MONASTYR / Bułgaria/  
okr. Gabrowo

Instytut Archeologii Uniwersytetu  
Jagiellońskiego, Instytut Archeologii  
Bułgarskiej Akademii Nauk

Badania prowadzili dr Nikolai Dżambazow,  
dr Bolesław Ginter, mgr Barbara Drobniewicz,  
mgr Elżbieta Sachse-Kozłowska, Nikolai Sirakow.  
Finansowało Muzeum Okręgowe w Gabrowie.  
Drugi sezon badań. Stanowisko jaskiniowe. Paleolit  
środkowy i górny.

Kontynuowano badania wykopaliskowe w partii przyotworowej jaskini, posuwając się w kierunku jej wnętrza. Badania tegoroczne nie wniosły zasadniczych zmian do kwestii stratygrafii tej części jaskini. Poszerzono profil poprzeczny do jednej ze ścian skalnych. Wzbogacono natomiast inwentarze kamienne wszystkich wydzielonych w roku ubiegłym poziomów i warstw kulturowych, uzyskano dalsze materiały paleontologiczne, zarówno kości dużych ssaków jak i szczątki mikrofauny.

Potwierdzono istnienie poziomu kulturowego starszego od serii poziomów związanych z typowym mustiero-lewaluasiem, lecz również środkowopaleolitycznego. Dokonano rozdziału stratygraficznego mustiero-lewaluasienu na trzy poziomy / sygnalizowane już w roku ubiegłym/. Wszystkie one związane są z dolną serią gruzowo-gliniastą i gruzowo-piaszczystą datowaną na wczesny Würm. W stropie tej serii zalega najstarszy w jaskini poziom górnopaleolityczny, bardzo bogaty w wyroby krzemienne. Odkryto tu również wiaderek z kła niedźwiedzia jaskiniowego.

W kompleksie osadów gliniasto-piaszczystych z niewielką domieszką gruzu, zalegającym powyżej dolnej serii gruzowej a reprezentującym środkową fazę Włirnu wyróżniono kilka poziomów kulturowych reprezentujących podobnie jak zespół najstarszy górnopaleolityczny tradycje oryniackie. W środkowych i górnych poziomach natrafiono na ogniska i pojedyncze wyroby kościane. W najwyższej partii kompleksu glin, bezpośrednio pod górną serią gruzową związaną z końcem Włirnu natrafiono na pojedyncze elementy zespołu należącego do jednej z kultur z ostrzami tyłkowymi. Górna seria gruzowa nie zawierała zabytków, natomiast pokrywająca ją próchnica holoceńska dostarczyła zabytków neolitycznych i późniejszych.

KADERO / Sudan/

Stacja Archeologii Śródziemnomorskiej  
UW w Kairze oraz Muzeum Archeologiczne w Poznaniu

Badania prowadził dr Lech Krzyżaniak.  
Finansowała Stacja Archeologii Śródziemnomorskiej UW w Kairze. Pierwszy sezon badań. Osada i cmentarzysko z IV tys. p.n.e. / neolit chartumski/.

Osada zajmuje prawie całą powierzchnię stanowiska o powierzchni około 175 x 200 m, położonego około 20 km na póln. od Chartumu. W warstwie kulturowej o miąższości do 0,6 m odkryto: 1/ ceramikę ręcznie lepioną i bogato dekorowaną ornamentem rytym i odciskanym, charakterystycznym dla kultury tzw. neolitu chartumskiego, 2/ liczne narzędzia kamienne m.in. około 90 szlifowanych ostrzy siekier, dłut-ciosaków, głowic maczug, bardzo liczne fragmenty żaren i rozcieraczy, krzemienne zbrojniki harpunów i grotów strzał, 3/ ozdoby, m.in. 13 paciorków wykonanych z jaj strusich, 4/ liczne kości ssaków, ryb i gadów. Osadę zamieszkiwała ok. 3300-3800 p.n.e. ludność zajmująca się chowem kóz, intensywnym zbieractwem, rybołówstwem i łowiectwem oraz być może uprawą roślin. Biorąc pod uwagę, że cały materiał zabytkowy uzyskany został z wykopu o wym. 5 x 15 m, osadę w Kadero należy zaliczyć do największych i najbogatszych osad z okresu predynastycznego na całym Nilu.

Cmentarzysko dostarczyło 2 grobów szkieletowych, odkrytych na skraju osady, w wykopie sondażowym o wymiarze 5 x 5 m. Jeden z grobów zawierał szkielet spoczywający na lewym boku i z nogami podkurczonymi oraz wyposażony był w 3 naczynia i kolbę składającą się z 69 paciorków z karneolu. Naczynia z grobów są analogiczne do ceramiki występującej w osadzie. Groby z Kadero są jednymi pochówkami neolitycznymi znanymi z Górnego Nilu.